

column Bert Keizer

De neiging om ons groepsgewijs af te zetten tegen die andere groep zit erg diep

ad u ook zo te doen met die voetballers die een band om moeten doen die bewijst dat ze helemaal vóór iets zijn waar ze het thuis beter niet over kunnen hebben? Je zult maar de speelbal zijn tussen twee drammerige groepen waarin je je beweegt. Toen ik als coassistent definitief in de witte jas was aangeland werd ik eens bezocht door een vriend en zijn vriendin in het Emma Kinderziekenhuis.

Ik had mijn lange haar nog om te bewijzen dat ik niet helemaal was overgelopen naar de vijand. De vijand? Ja, zij leefden macrobiotisch, veelal aan de hand van de I Tjing, zelfgekweekte groenten, een heilig geloof in De Natuur, vleugje Steiner erbij, beetje astrologie hier en daar en onder dit alles de rotsvaste overtuiging dat de medische wetenschap weinig anders deed dan de natuurlijke menselijke weerbaarheid ondergraven en daarvoor nog veel geld vragen ook.

Ze kwamen die avond naar het ziekenhuis om de sleutels van mijn

huis op te halen en terwijl ik de trap afdaalde zag ik ze beneden in de hal walgend om zich heen blikken alsof ze in een concentratiekamp terecht waren gekomen. Geheel in die sfeer namen ze mijn huissleutels in ontvangst met de verzuchting: 'Jezus, dat jij hier werkt!'

Ik zag ze in de hal walgend om zich heen blikken

Niet dat ik hun wereldbeeld deelde, maar ik hield wel van ze. Als ik met ze probeerde te praten over geneeskunde dan werd ik steevast in de hoek gezet van rationeel, wetenschappelijk en dus emotioneel gehandicapt en waarschijnlijk ontoegankelijk voor de diepere roerselen van de menselijke ziel.

Kortom, een medisch specialist in wording. Ze zagen bij wijze van

spreken mijn Porsche al de oprijlaan in draaien van mijn villa in Aerdenhout.

Ik kwam zelf ook enigszins uit die hippiehoek, hoewel ik nooit veel ophad met het bij volle maan gezaaide gedachtegoed, waarin mens en kosmos op weldadige wijze één werden. Jak. Maar wat ik me pijnlijk goed herinner uit die dagen is de gretigheid waarmee wij minachtten. Iedereen met een stropdas en een redelijk inkomen was eigenlijk een collaborateur.

Ik besepte niet dat ik zelf afkomstig was uit een groep die zich angstvallig bleef definiëren als stukken beter dan die andere groep. Ik kwam uit de rooms-katholieke zuil die rustte op alweer zo'n rotsvaste overtuiging dat enz. enz. Ik zat bij de katholieke verkenner, een heel andere club dan de protestante padvindders. 'Padvindders', het woord alleen al had iets stroefs en onaardigs. Wat een gedoe dit. Groepen.

Een Joodse grap vertelt over een man die na schipbreuk alleen op een onbewoond eiland eindigt. Na vele

jaren wordt hij ontdekt door een langsvarend schip. Zijn bevrijders vragen hem waarom hij twee synagogen heeft gebouwd op zijn eiland. Zijn antwoord: 'Die ene aan de westkant, da's mijn sjoel, maar die aan de oostkant, daar zie je me nooit!'

De neiging om ons groepsgewijs

'Padvindders', het woord alleen al had iets stroefs

af te zetten tegen die andere groep is niet onuitwisbaar, maar het zit wel heel erg diep. En ik geloof dat die alle-liefde-deugt-band niet werd geweigerd door de afkeer van een specifiek soort liefdesrelatie, maar door de angst buiten de groep gezet te worden. Lale Gül weet daar denk ik veel meer van.

Tenslotte een positieve noot. Ik heb jaren in verpleeghuizen gewerkt

en veel verzorgenden waren moslima, de meesten met hoofddoekje. Er was er een die het pendelen tussen de verschillende groepen moeiteloos volbracht door bij binnenkomst in de hal van het verpleeghuis haar hoofddoekje af te doen om het na de dienst net zo nonchalant weer om te doen. Ze moest er zelf ook om lachen.

In het werk heb ik nooit ervaren dat moslima's problemen hadden of veroorzaakten als het ging om het verzorgen van mannen of het toedienen van morfine of het omgaan met euthanasie. Niet dat ze euthanasie aanvaardbaar vonden, maar die mening werd niet op hinderlijke wijze uitgevent.

Ik was niet zo lang geleden betrokken bij een euthanasie in een verpleeghuis en de meneer in kwestie was diep geroerd door de lieve manier waarop de zusters de avond tevoren afscheid van hem namen. 'Ook de hoofddoekjes hoor', was zijn commentaar. Een van hen zei: 'U weet wat ik ervan vind, maar ik respecteer uw keuze.'